

synes jeg, at denne Straf ikke vil være saa slem og nedbrydende for Helbredet, som det er at blive dømt til Dag og Nat at staa oprejst eller til at ligge paa haardt Træ med Indskrænkning i den i Forvejen tarvelige Kost. Men alt dette haaber jeg, at den højtærede Minister vil give os Oplysning om.

I § 13 er der gjort nogle Tilføjelser om, at Afdelingsdommere skulle kunne idømme Fængsel paa sædvanlig Fangekost i indtil 20 Dage. I Bemærkningerne staa der noget om, at det er højest rimeligt at give Afdelingsdommerne en saadan Ret. Jeg ved ikke, hvad man forstaaer ved en Afdelingsdommer, men jeg tænker mig, at det er Dommeren i det enkelte Kriminalkammer i de Sager, som vi før kaldte for Aflæsningssager. Er det rigtigt, gives der ham rigtignok en temmelig stor Myndighed, da det er Sager, som han selv undersøger, som ikke behandles af Aktor og Defensor, og som paadømmes af ham alene som den Mand, der har haft hele Forhøret og har Arrestanten i sin Varetægt. Jeg vil gerne vide, hvorfor den højtærede Justitsminister finder det saa naturligt. „Hvilket formentligt er rimeligt“, staaer der. Hvorfor er det formentligt saa rimeligt? Jeg kan ikke se, at Øjeblikket netop er kommet til at udvide den enevældige Forhørsdommers Myndighed over den indelukkede og for Defensor blottede Arrestant. Men maaske kunne vi faa fyldestgørende Besked derom.

For mig er der sluttelig kun at fremhæve, at det er en god Bestemmelse, at den Mand, der er bleven betinget domfældt, og som har holdt sig skikkelig i Karenstiden, de 5 Aar, og har udstaaet denne Tid uden at ligge Lovens Haandhævere til Besvær, kan faa et Bevis for, at den ham ved den og den Dom idømte Straf er bortfalden uden nogen Sinde at være eksekveret. Deri ligger der for ham en god Æresoprejsning, og for de Folk, der skulle have med ham at gøre, ligger der deri et Tegn paa, at det er en Mand, der har kæmpet sig frem paa den rette Side af Samfundet.

Jeg kan dog ikke slutte min Deltagelse i denne Forhandling, der maa resultere i, at den højtærede Justitsminister tager Ordet, uden at rette et Spørgsmaal til ham. Er det saaledes, at vi i Øjeblikket ikke blot ikke ere forskrækkede for, men at vi se med andre Øjne paa Voldtægtsforbrydelser end for nogle Aar siden? Jeg er ikke forskrækket, men mit Syn paa Voldtægtsforbrydelser som saadanne er

ganske uændret. Jeg ser i dem et af de allerfarligste Fænomener og noget af det, der kan true og krænke uskyldige, sagesløse Kvinder paa det allergroveste. Jeg mangler ganske Detaillendskab til den Sag fra den senere Tid, som er os alle mere eller mindre bekendt von Hören-Sagen og fra Pressen. Men er det virkelig saadan, at det kan gaa ustraffet hen — hvis det er rigtigt, hvad man har hørt —, at en Mand kan drive Voldtægt i stort Omfang — endog mod Personer, der ere overgivne til hans specielle Forsorg og Ledelse, altsaa Personer, som han ved sin blotte Tilsynekomst har en skræmmende Indflydelse paa, og som pekuniært og personlig ere og maa være overladte i stort Omfang til hans Forgødtbefindende — paa en saadan Maade, at vi der komme ind paa noget, som Straffeloven vilde anse for at være en meget skærpende Omstændighed, naar Straffen, i det givne Tilfælde efter § 168, skulde fastsættes? Om Voldtægt eller Forsøg derpaa her er udøvet i stort Omfang og udøvet under graverende Omstændigheder, ved jeg ikke. Jeg ved, som sagt, ikke, hvad der er sket og i hvor stort Omfang, men er det saaledes, at den Slags Ting kunne foregaa og ordnes i Mindelighed? Jeg forstaaer det ikke rigtigt. Det er dog ganske klart, at hvis en Røver overfalder mig paa en Vej og mere eller mindre molesterer mig og røver noget fra mig, kan han ikke klare det ved bagefter at gøre mig en Undskyldning og give mig det røvede tilbage. Han kan maaske give mig det røvede tilbage, men den Mand, der her er Tale om, Sædelighedsforbryderen, vil jo aldrig kunne give tilbage, hvad han har taget. Jeg vil gerne vide noget om dette. Der er noget, der taler til Gunst for den Opfattelse, at i Sædelighedssager skal man ikke skride ind, medmindre den fornærmede Part bestemt fordrer det. Jeg ser det godt, og jeg kunde ogsaa godt selv hælde til den Anskuelse. Men kan saadan en Mand gaa rundt og slet ikke bære noget som helst Stempel paa sig for, hvad han har gjort? Kan han gaa rundt med Dannebrogskorset, hvorpaa der staaer: Med Gud for Ære og Ret, eller hvordan det nu er, Indskriften paa Dannebrogskorset lyder? Mig forekommer det, at han maatte mærkes paa en saadan Maade, at man kan se, at han er farlig for Samfundet, hvis han altsaa i større Omfang er en Forbryder af den omtalte Slags, enten at man gøre ved ham, som Bønderne gør ved deres Heste, binder ham en Halmvisk bag Øret, eller ogsaa, hvad der er sket tidligere her